

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 373/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátska kancelária, Námestie SNP 41, Zvolen, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na osobnú slobodu podľa čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 a na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 13/2017 z 30. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátska

kancelária, Námestie SNP 41, Zvolen, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na osobnú slobodu podľa čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 a na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 13/2017 z 30. mája 2018 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v rámci trestného stíhania vedeného voči jeho osobe pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa ustanovení § 323 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov uznesením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 121/2015 z 23. októbra 2015 podľa ustanovenia § 72 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzatý do väzby z dôvodov podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, kde súčasne okresný súd podľa ustanovenia § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa a ani jeho návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) na základe sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 2 Tpo 84/2015 z 3. novembra 2015, ktorým napadnuté prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu zrušil, podľa ustanovenia § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku prijal písomný sľub sťažovateľa a podľa ustanovenia § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu 29. decembra 2016 dovolanie, ktoré najvyšší súd namietaným uznesením podľa ustanovenia § 382 písm. b) odmietol.

3. Sťažovateľ považuje namietané uznesenie najvyššieho súdu za „nezákonné a protiústavné“ a v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu okrem iného argumentuje: *„Porušovateľ sa v prvom rade podľa môjho názoru, mal zamerať na dôvody môjho dovolania, ktoré sú aj v súčasnej dobe vážne a podstatné, čo však neurobil, a tým došlo k porušeniu môjho práva na spravodlivý proces. Zjavne dôvodné dovolanie ohľadom konania, ktorým došlo k niekoľkým závažným porušeniam zákona bolo odmietnuté*

a odôvodnené len tým, že nieže by nebolo dôvodné, ale podané proti rozhodnutiu proti ktorému nie je prípustné.“

4. Opierajúc sa o všetky uvedené skutočnosti, sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a práv na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu, toto uznesenie zrušil a vrátil jeho vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

6. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

7. Sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv garantovaných ústavou a dohovorom v postupe najvyššieho súdu, ktorý sa podľa vyjadrenia sťažovateľa vôbec nevenoval dôvodom dovolania, ktoré prezentoval v uplatnenom mimoriadnom opravnom prostriedku, a podané dovolanie odmietol s odôvodnením, že bolo podané proti takému typu rozhodnutia, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

8. K ochrane základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá je ústavným súdom poskytovaná v rámci konania o sťažnostiach fyzických a právnických osôb podľa čl. 127 ústavy, poukazuje ústavný súd na svoju ustálenú judikatúru zakotvujúcu tieto základné postuláty:

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy; (napr. III. ÚS 406/2014)].

Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy (ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon) a aby bolo toto rozhodovanie zároveň pokryté jej ústavne konformným výkladom a aplikáciou (napr. III. ÚS 406/2014).

Rámec povinností orgánov verejnej moci, proti ktorým smeruje právo na súdnu a inú právnu ochranu, upravuje čl. 2 ods. 2 ústavy, zakotvujúci princíp právneho štátu – viazanosť verejnej moci právom, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Každé konanie súdu, resp. iného orgánu verejnej moci, ktoré nie je v súlade so zákonom, t. j. ak orgán verejnej

moci nekoná v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, protirečí príkazu ústavnej normy (napr. III. ÚS 406/2014).

9. Ústavný súd odkazuje na odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom tento náležite prezentoval relevantnú právnu úpravu aplikovanú vo veci sťažovateľa, a síce ustanovenia § 368 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré obsahujú taxatívny výpočet typov rozhodnutí, voči ktorým Trestný poriadok umožňuje podať dovolanie (zo strany obvineného). Je na prvý pohľad zjavné a nespochybniteľné, že väzobné rozhodnutie do taxatívneho výpočtu uvedeného v ustanovení § 368 ods. 2 Trestného poriadku nie je zahrnuté. Najvyšší súd, ktorý aplikoval dotknuté ustanovenia Trestného poriadku a odmietol podané dovolanie konštatujúc, že sťažovateľ podal dovolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, postupoval v plnom súlade so zákonom, tak ako mu to ukladá relevantná právna norma. Najvyšší súd, ktorý postupoval spôsobom, ktorý mu ukladá zákon, nemohol nijakým spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj do ďalších v sťažnosti namietaných práv.

10. Ústavný súd vzhľadom na uvedené kvalifikuje sťažovateľom formulované námietky porušenia všetkých označených práv garantovaných ústavou a dohovorom namietaným uznesením najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnené.

11. Vzhľadom na všetky uvedené závery ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, teda o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pričom sa už vzhľadom na právnu irelevanciu nezaoberal zjavným nedostatkom sťažnosti sťažovateľa, ktorým je chýbajúca plná moc udelená sťažovateľom advokátovi pre účely zastupovania v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2018